

A kétszemélyes fülkefény talánya
Fel nem adott
élet címzettje várta
vonatunk üres pályaudvarába

Összes holmim odahagyom
nyomtalanul visz el a nyom

Néztük csöndben föl-le táncát a drótnak
kisrádión
örökzöld dalok szóltak
dúdoltuk mind a pillanatnyi voltak

Összes holmim odahagytam
önhiányom volt a dallam

Szentmártoni János

AZ APA ÁLMA

A fény gyerekkori nyarat idéz.
Az udvaron ismerős emberek.
Csak sejtem: közöm van mindöjükhöz.

Pincelejárát előtt ürülék.
(Úgy bújnék, de lábam mozdulatlan.)
A szagáról érzem: enyém lehet.

Lapátot, ásót keresek, papírt.
Hogyha nem segít valaki, végem.
Fénybe legyek húznak zöld csíkokat.

S míg én így betonba verve állok
– mintha láthatatlan szobor lennék –,
mindenki mással van elfoglalva.

És fent: kondenzcsíkok hálójában,
szomorún mérve lépést, egy anya
sétál, üres pólyával kezében.